

undo **musical** LA GUIA

DE ESPECTACULOS Y OTRAS INFORMACIONES

DEL 3 AL 9 DE AGOSTO DE 1981 • SUPLEMENTO N.º 17 • PRECIO 30 PTAS.

**Cine
t.v**

PAVESOS:
La Cançó popular
als pobles

PAVESOS:
la canço popular
als dobles

PAVESOS DEL PAÍS VALENCIÀ

Si, Pavesos del País Valencià. Què passa? No diuen "ells" tot això de la Carmen, la Lola, La Rocio, la Etcètera d'Espanya; puix amb més motius podem, devem, dir nosaltres açò de "PAVESOS DEL PAÍS VALENCIÀ". Amb majúscula, i sense vergonya. Perquè ací, per pura i simple decadència cultural, tot és minúscul, en diminutiu, i vergonyós, com un pecat secret. Tot el que siga valencià, vull dir: Pura decadència, repetesc, i opressió, naturalment.

Els Pavesos i tota la Cançó. Perquè tots són uns, una mateixa cosa, una veu plural: la veu del nostre poble. O pensen vostés que la nostra veu són els Camilos, els Baus i els rokers sucursalistes del vull i no puc de cada dia? Ja veig que no, ja veig que els lectors d'aquesta cartellera són intel·ligents. I si no, que reflexionen, que es plantegen d'una vegada el nostre fet nacional des de la perspectiva de la música, el ball i la cançó. Seriosament sense paranyes

na mà parides lluny d'ací, però que ací fan els seus efectes devastados com nova plaga de llagosta.

Assumir la realitat valenciana amb generositat, ardiment i humilitat; sense comparacions inútils, amb consciència clara del còm i del per què som com som i quines han estat les etapes principals del nostre camí a través de la història. Aqueix seria el plantejament ideal a l'hora d'enfocar correctament el fenomen de la nostra Cançó i, concretament, el cas dels Pavesos. Fent-nos poble amb el nostre poble i veu amb la nostra, nostres, veu; abandonant la barrera mental que ens hi separa moltes voltes i des de la qual emetem, amb indignant i frívola tranquil·litat molt sovint, judicis i crítiques que no són sinó bumerangs que ens cauen al damunt i amostren als quatre vents la nostra misèria socio-cultural.

Que els Pavesos tenen molts defectes? Clar! Com tu i com jo, com tots; defectes i molts. Però, tenen al seu

citats multitudinàries, d'espectacles plens d'imaginació, de cançons superpopulars que tornen a cantar, de dalt a baix del País Valencià, els nostres joves i els nostres xiquets. I la magna tasca de representar el País Valencià en festivals i concursos on per

no-valencians conectaven amb una de les maneres valencianes d'entendre l'espectacle festiu i popular.

Però no, encara ens trobem molt lluny d'aqueixa normalitat ideal. Encara hi ha qui s'avergonyeix dels Pavesos en compte d'avergonyir-se del seu "elitisme" cultista i

reaccionari. Perquè és reaccionària la visió d'una cultura valenciana unilineal, universitària en el pitjor sentit de la paraula, classista. Fa pocs dies hem tingut entre nosaltres La Trinca amb el bocabandament general dels nostres "progres". I, com sempre, ha saltat el conill de la comparació vergonyosa, minusvaloradora per al conjunt valencià. Han dit la seua, s'han calat el barret "y no hubo nada". No s'han parat a pensar en el conjunt, en la munió, en l'exèrcit auxiliar que treballa a l'ombra del grup del Principat; en la quantitat de músics, lletristes, escenògrafs, figurinistes, dramaturgs, lumino-tècnics, etc. que forma allò que els cartells anuncien amb el nom de La Trinca. I calia pensar-ho. I calia imitar-ho, dins les nostres possibilitats, ara i ací, amb els Pavesos i amb tots els altres membres de la Cançó al País Valencià.

Qui vulga entendre que entenga, i es pose a treballar. Si no, que calle i continue comprant discos estrangers "a la major glòria de la Sucursal Levantina". Toni Mestre.

